

Abadia de Sant Josep de Clairval

Estiu de 2021

Estimats Amics,

«**M**ANCAT de tot, excepte d'una gran confiança en Déu». Així resumia el Papa sant Joan Pau II el retrat moral de fra Andreu Bessette. El Sant Pare afegiria: «Déu va voler dotar a aquest home senzill d'un atractiu i d'un poder meravellosos, ja que ell mateix va conèixer en la seva carn la misèria de ser orfe entre deu germans i germanes, de quedar-se sense diners, sense educació, amb una salut mediocre... Per això no resulta sorprenent que se sentís proper a sant Josep, el treballador pobre i exiliat, tan familiar per al Salvador... En recórrer a sant Josep, així com al Santíssim, ell mateix practicava amb molt de fervor, en nom dels malalts, la pregària que els hi ensenyava».

Alfred Bessette nasqué el 9 d'agost de 1845 a Saint-Grégoire d'Iberville, prop de Montreal (Canadà). Era un nen escanyolit, que va poder subsistir gràcies a la cura de la seva mare. Els seus pares eren persones molt senzilles, desproveïts de béns terrenals, però molt rics en virtuts. El senyor Bessette, fuster d'ofici, era un treballador incansable, però mor molt aviat, al ser aixafat per un arbre que estava tallant. Deixa vídua i deu fills, que viuen en una cabanya de fusta d'uns set per cinc metres. Encara que en un primer moment se sentís abatuda, no per això la mare es descoratja, sinó que recolzada pels seus germans i germanes, es dedica a educar els seus fills. L'ànima de l'Alfred es desenvolupa en el contacte amb aquella abnegada i amorosa mare que, amb tanta tendresa i fe, parla de Jesús, de Maria i de Josep. Però el nen només té dotze anys quan mor la seva mare, esgotada de tantes vetlles i fatigues, i atacada per la tuberculosi. L'Alfred és acollit pel seu oncle i la seva tia Nadeau, que de seguida el consideren com el seu propi fill. Ell, per la seva banda, demostra el seu agraïment mitjançant una actitud d'obediència i d'afecte. El sacerdot d'aquell lloc, mossèn Provençal, s'adona de la seva puresa de sentiments i de la seva caritat tan poc comunes: li agafa un afecte molt especial i el prepara amb molta cura per fer la primera comunió, ensenyant-li a invocar a sant Josep, patró de Canadà.

Però el matrimoni Nadeau és pobre, de manera que per guanyar-se la vida, l'Alfred es posa a treballar a casa d'un sabater. Després d'agafar una malaltia de l'estómac, que li durarà tota la vida, es posa al servei d'un agricultor, el senyor Ouimet. Llavors comença a imposar-se una norma de vida espiritual, consistent en llevar-se molt d'hora per fer el via crucis i pregar durant força estona, tot resant el rosari varies vegades al dia, en conversar sovint amb sant Josep, confiant-li els seus treballs, les seves penes i les seves alegries, i lliurant-se a la penitència. Després de la mort del senyor Ouimet, l'Alfred és acceptat com aprenent

Sant Andreu (Alfred Bessette)

Drets reservats

a casa d'un ferrer, amb qui, a pesar de la seva precària salut, aconsegueix una gran habilitat en l'ofici. A l'edat de vint anys, el jove viatja als Estats Units i troba un lloc de treball en una casa de fer filats. Dedicat completament al seu treball i servicial amb tothom, la seva conducta moral és irreprovable, a pesar de l'estrany ambient del taller. Però el règim de la indústria perjudica la seva salut i es veu obligat a abandonar la fàbrica de filats i a entrar en una granja, on de bell nou troba feina a l'aire lliure. A pesar d'això, després d'haver retrobat les seves forces, torna a treballar en una altra casa de filats.

«Està decidit!»

Durant aquells anys inestables als Estats Units, l'Alfred sent nostàlgia del seu país natal i manté contactes amb el pare Provençal. El mes de juliol de 1869 rep una carta d'ell, la qual l'omple de sorpresa: el sacerdot li proposa que ingressi a la vida religiosa, como a frare. En realitat, la vida religiosa li atrau, però no està segur de que la seva salut li permeti ser acceptat i perseverar. El cert és que no ha aconseguit estabilitzar-se en cap lloc! Durant sis mesos, resa a sant Josep perquè l'il·lumini. Finalment, un diumenge de desembre, el jove torna a Saint-Césaire i va directament al presbiteri, on el vell sacerdot el rep amb els braços oberts: «T'ho has pensat bé, Alfred? — Pare, està decidit, seré religiós». I plegats dirigeixen una fervorosa pregària d'agraïment a sant Josep.

A la tardor de 1870, l'Alfred es dirigeix al Noviciat de la Congregació de la Santa Creu de Montreal. Aqueix institut,

en aquells moments de recent creació, deu el seu origen a un sacerdot de la diòcesi de Le Mans (França), el pare Moreau, i compte entre els seus membres amb sacerdots i frares, missioners i docents. L'Alfred és acollit amb gran bondat pel pare superior, a qui el pare Provençal havia escrit en aquests termes: «Li faig arribar un sant per a la seva comunitat». Com a familiaritzat amb tota mena de feines, el jove compleix de bon grat els diferents encàrrecs que li encomanen, en unió amb Jesús de Natzaret i sota la mirada de sant Josep. El 27 de desembre rep l'hàbit i pren el nom de fra Andreu, en memòria del pare Andreu Provençal. El nou frare és nomenat porter del col·legi que hi ha al costat del Noviciat.

Però la seva salut és tan precària que els seus superiors parlen de no admetre'l a la professió religiosa. Un dia en el que monsenyor Bourget, bisbe de Montreal, visita el col·legi, fra Andreu es llença als seus peus per suplicar-li que intercedeixi per tal que li permetin professar els vots. Li fa saber amb senzillesa el seu desig de servir a Déu i als seus germans en les tasques fosques i li'n fa cinc cèntims de la seva especial devoció per sant Josep, en honor de qui li agradaria construir un santuari dalt de la propera muntanyeta. El prelat, que acaricia també en secret la possibilitat d'edificar una església monumental per sant Josep, respon amb bondat: «No tinguis por, seràs admès a la professió». D'aquesta manera, davant la sorpresa dels seus germans de religió, que el consideren molt simple, fa la professió el 28 de desembre de 1871.

Deixat a la porta

Una vegada admès oficialment a la congregació, fra Andreu segueix servint com a porter del Col·legi de Nostra Senyora, prop del Mont-Royal. Al final de la seva vida, dirà amb humor: «En acabar el noviciat, els superiors em varen deixar a la porta... Allà m'hi vaig quedar quaranta anys, sense moure'm». La major part de les seves jornades les passa en una consergeria estreta, amb una taula, algunes cadires i un banc com a únic mobiliari. Sempre és allà, atent a les necessitats de tots, somrient i servicial. Però, la seva tasca no resulta fàcil. Estan trucant a la porta tota l'estona i el frare rep els visitants, els acompanya fins el locutori, després corre a buscar el religiós o l'alumne corresponents. De vegades el tracten malament, doncs el religiós al que busquen no està disponible, i alguna vegada la visita se'n va, donant un cop de porta. Els disgustos de vegades li produeixen impaciències, de les que després es penedeix ràpidament. Durant la nit, quan tot està calmat, es dedica al penós treball de manteniment del terra dels locutoris i dels passadissos. Fins ben tard està agenollat fregant, encerant i fent-lo brillar, amb la llum d'una espelma. Una vegada acabada la feina, entra a la capella i cau de genolls davant l'estàtua de sant Josep, i després davant de l'altar, s'entrega a una extensa pregària.

Fra Andreu també du a terme les feines de bugaderia, així com les d'infermer i de perruquer, i a més té temps de conversar amistosament amb els alumnes, ajudant-los en la seva vida espiritual. Quan algun cop aconsegueix

que el substitueixin a la porteria, la seva major alegria consisteix en trepar entre els rostolls cap a la propera muntanyeta del Mont-Royal, on, al mig d'una profunda oració, s'entrega des del fons del seu cor, a un diàleg secret amb sant Josep. Després de baixar d'allà dalt reprèn el seu treball amb una gran fidelitat al seu deure d'estat, com si res. La seva humilitat consisteix en acceptar estar on Déu l'ha col·locat, complint amb la seva banal tasca, a imitació de sant Josep.

«Sant Josep –deia sant Pau VI– se'ns presenta sota les aparences més insospitades. Podríem imaginar-nos-el com un home poderós o com un profeta... Però no, es tracta d'algú d'allò més normal, modest i humil... Ens trobem a l'entrada d'una insignificant botiga artesanal de Natzaret. Estem davant d'en Josep, que si bé és veritat que pertany al llinatge de David, això no suposa cap títol ni cap motiu de glòria... A pesar d'això, en el nostre humil i modest personatge podem endevinar una gran docilitat, una promptitud extraordinària d'obediència i d'execució. Ell no discuteix, no dubte, no mostra drets ni aspiracions... La seva tasca consisteix en educar el Messies per al treball i per a les experiències de la vida. Ell el protegirà i tindrà la sublim prerrogativa –no gens menys– d'haver de guiar, dirigir i ajudar el Redemptor del món...».

«D'aquesta manera, els grans dissenys de Déu, les empreses providencials que el Senyor proposa a les destinacions dels homes poden coexistir amb les condicions més habituals de la vida i recolzar-se en elles. Ningú queda exclòs de la possibilitat de complir, i a la perfecció, l'anhel diví... Cap vida resulta banal, mesquina, menyspreable o oblidada. Pel fet mateix de respirar i de moure'ns en el món, som éssers predestinats a quelcom de gran: al Regne de Déu, a les invitacions de Déu, a la conversa amb Ell, a la vida i a la sublimació amb Ell, fins a fer-nos «partícips de la naturalesa divina» (cf. 2 P 1, 4)... Qui sap complir amb els deures del seu estat, confereix a tota la seva activitat una grandiositat incomparable» (19 de març de 1968).

Vida ordinària, però influència extraordinària

Aquí a la terra, Sant Josep va portar una vida d'allò més ordinària, però ja en el Cel, aconsegueix gràcies abundants per aquells que confien en ell. Després d'uns quinze anys de vida religiosa fosca i laboriosa, fra Andreu rep del pare putatiu de Jesús la gràcia de fer miracles. La divina Saviesa es complau d'aquesta manera en deixar constància d'una part del seu poder a un instrument humil i dòcil, per al major benefici dels homes. Conscient de la seva debilitat, fra Andreu, lluny de vanagloriar-se del do rebut, repeteix sense parar que no és sinó l'agent de sant Josep, només això. «Tot allò que jo pugui fer de prodigiós —assegura— és un simple favor que Déu concedeix perquè el món obri els ulls. Però, per desgràcia, el món roman cec!».

Una nit, mentre es troba al costat d'un alumne malalt de diftèria, fra Andreu rep una inspiració: sense fer soroll,

baixa a la capella, agafa una medalla de sant Josep i torna a pujar. «Germà, per què m'has deixat sol? Estic patint molt. — Ja no patiràs més», contesta el religiós mentre es posa a fregar amb la medalla el coll del jove, al mateix temps que resa a sant Josep. Després, el malalt s'adorm. A l'alba, es desperta i exclama: «Germà, estic curat!». Efectivament, durant el matí s'adonen de que no hi ha rastre de la malaltia. Algun temps després, fra Andreu visita al procurador del col·legi, que li diu: «Ja fa un mes que tinc una ferida a la cama que no s'acaba de curar. La lliga te mal aspecte, i estic preocupat pensant en tota la feina que encara em resta per fer al despatx. — Faci una novena al pare adoptiu del Diví Mestre; tan sols nou dies ens separen de la seva festivitat. — O sigui que vostè espera un miracle. — Doncs, és clar!». Arribat el dia de sant Josep, la lliga ha desaparegut completament, davant la sorpresa de tots.

Deixi'l actuar!

La notícia dels primers miracles de fra Andreu es difon per tota la ciutat, i els malalts comencen a anar-hi amb l'esperança de ser curats. L'afluència aconsegueix de seguida tals dimensions que el superior es commou i assigna a fra Andreu un local abandonat i miserable perquè els pugui rebre. Però, desitjós de que aquesta aollida de malalts cessi, se'n va a parlar amb el bisbe de Montreal. El prelat li demana: «Si li digués a fra Andreu que deixés de rebre els malalts, creu que ho faria? — I tant que sí! — Llavors, deixi'l actuar. Si l'obra que està duent a terme procedeix de Déu, seguirà progressant: en cas contrari, caurà per sí mateixa». Així doncs, la desfilada de malalts segueix. Si bé cura els cossos, el frare té cura sobretot de la salvació de les ànimes. A un malalt que va a veure'l, li diu: «Si vol que sant Josep el curi, abandoni la dona amb la que viu en fornicació i torni a visitar-me». I a un altre li diu: «Vagi a confessar-se i comenci una novena a sant Josep. — A confessar-me? Si fa vint anys que no ho faig! Li prometo que em confessaré!». I immediatament es produeix la curació.

A pesar dels dons extraordinaris i del seu bon humor habitual, fra Andreu posseeix un temperament nerviós i irascible. De vegades es deixa portar pels arravataments i fa fora els visitants amb frases desconsiderades o amb comentaris aspres, sobre tot si el tracten com a un sant, o en les seves relacions amb malalts irreligiosos o de mals costums. Una tarda, algú li comenta: «Sant Josep està sord en front de les nostres pregàries. Almenys vostè ens concedeix tot tipus de favors. — Com s'atreveix a pronunciar mots tan ofensius vers sant Josep?», replica amb gran disgust; i enmig dels excessos de la seva indignació, desapareix del lloc i se'n va a dormir. Conscient de les seves imperfeccions, acostuma a demanar als seus amics: «Reseu per a la meva conversió!». En efecte, els sants han de lluitar sense descans contra les imperfeccions de la seva naturalesa, i és precisament aquesta lluita en tot moment, allò que caracteritza la santedat.

Els dijous, fra Andreu s'emporta amb ell alguns alumnes, i fins i tot a professors, al Mont-Royal. Poc a poc, va prenent forma el projecte d'edificar un oratori al vessant de la muntanya. Al juliol de 1896, s'adquireixen els terrenys i es col·loca una estàtua de sant Josep al forat d'una roca, on, mentre duri el bon temps, fra Andreu hi rebrà, des d'aleshores, els malalts. Molt aviat s'hi construeix una capella: «l'Oratori». Durant les vacances, fra Andreu hi és sempre, arribant-hi molt aviat, i no tornant a casa fins la nit, ja que els seus superiors ara li deixen total llibertat d'acció.

Un vil instrument

A partir de 1908, fra Andreu viu de manera permanent a l'Oratori, instal·lat a dalt de la capella, on li han condicionat una habitació i un despatx escalfats per una estufa. Allí rep tota classe de persones, fins i tot els dignataris de l'Església, que hi van per demanar-li la seva intercessió. «No tinc cap poder —els hi diu l'humil frare. Res del que faig en les curacions procedeix de mi, sinó que tot ve de sant Josep, que aconsegueix aqueixes gràcies excepcionals de Déu. Només sóc un vil instrument del que se serveix el patró de l'Església per realitzar prodigis, per suscitar conversions i progressos en la perfecció cristiana». Més que les curacions, allò que l'importa és la repercussió espiritual dels miracles en les ànimes. Tots els dies està al cas per tal d'arrancar-li pecadors al dimoni, però aquest no es priva en absolut de fer-li notar la seva presència, torbant en més d'una ocasió el frare mitjançant sorolls de vaixela trencada; i també, de vegades se sent a fra Andreu, quan està sol en la seva habitació, expressant-se amb vehemència contra un personatge misteriós.

L'any 1912, degut a que algunes peregrinacions aconsegueixen reunir a més de deu mil persones, es pren la decisió d'ampliar la capella, i molt aviat l'arquebisbe de Montreal considera la possibilitat de construir una basílica en honor de sant Josep. Fra Andreu està molt content. En primer lloc es construeix una cripta espaiosa, prop de la qual s'habilita un convent per als religiosos de la «Santa Creu», que s'encarregaran del servei del santuari, a més, amplies terrasses i jardins que permeten rebre les multituds. Fra Andreu preveu un gran moviment d'adoració a Déu, així com la conversió en multitud dels pecadors, però encara resta pendent d'aconseguir els fons necessaris per a la construcció de la basílica. Per aconseguir aquest objectiu, es crea una revista, «Els Anals de sant Josep», i després una «Confraria de sant Josep», que ràpidament aconsegueix reunir a més de trenta mil afiliats; finalment, un grup d'adeptes es dedica a recol·lectar fons als Estats Units.

L'any 1924, comencen a aixecar-se cap al cel els enormes pilars d'una basílica d'arquitectura neoclàssica, i fins el 1930 se succeeixen els treballs sense parar. Però la mort de l'arquitecte i la mancança de fons interrompen durant alguns anys la construcció, amb gran disgust per part de fra Andreu. A pesar de tot, l'humil frare mai no perd la confiança. Cada any, ell mateix engega una gira per recollir

diners pels Estats Units. Aquests viatges, en els quals ha d'aparèixer en públic davant de multituds entusiasmades i patir l'assetjament dels periodistes i dels fotògrafs, li resulten penosos en extrem. Però els aborda per la glòria de Déu i la salvació de les ànimes, i la generositat dels nord americans el commou profundament. Les curacions es multipliquen, i fra Andreu només exigeix als que s'apropen a ell una enorme confiança en Déu i una total submissió a la seva voluntat.

Aquest excepcional ancià de gairebé noranta anys sorprèn per la joventut del seu cor. «No ens imaginem la fe cristiana com quelcom molt vell —afirma. No, la fe és perfectament jove!». En efecte, per a Déu i, per tant, per a Nostre Senyor Jesucrist, tot està present. Aqueixa veritat influeix profundament en l'oració i en la contemplació de fra Andreu. Segons la recomanació de sant Ignasi en les contemplacions dels seus Exercicis Espirituals, han d'imaginar-se les escenes de la vida de Jesús com si estiguéssim allà en realitat. D'aquesta manera, quan resa el seu via crucis (cosa que fa amb freqüència), segueix a Crist com si assistís personalment a la Passió, convençut de que els seus arravataments d'amor alleugen veritablement els sofriments del Salvador. Passa de la mateixa manera quan parla amb sant Josep, imaginant que treballa al seu costat en el taller de Nazaret, o prop de la Santíssima Verge. Aquestes contemplacions vivents augmenten el seu amor a Déu i la seva caritat vers el proïsme.

Però la gran pena de fra Andreu procedeix de la interrupció dels treballs de la basílica. A principis de l'any 1936, durant la reunió del consell de la capella del Mont-Royal, exclama: «Anem a portar immediatament l'estàtua de sant Josep a l'absis de la basílica i el nostre sant patró ja s'encarregarà de cobrir-la amb la cúpula». Dit i fet. Poc temps després, es demana un préstec, cobert ràpidament per les donacions, i es reprenen els treballs. «La

continuació de l'obra està assegurada —diu fra Andreu. Ara ja soc inútil; és hora d'anar-me'n». És ja un venerable nonagenari, esgotat pel treball; sent com l'abandonen les seves forces i ja només rep els malalts dos dies a la setmana.

Si les persones estimessin el Senyor...!

Durant la vetlla de la celebració de Nadal li diu a un amic: «Segurament és el meu darrer Nadal. – Però l'Oratori encara el necessita! – No està prohibit desitjar la mort quan és pel desig de veure el Cel... Quan algú fa el bé a la terra, no és res comparable amb el que podrà fer un cop es trobi al Cel». Poc temps després agafa una gastritis aguda i és hospitalitzat. L'acabament de la basílica ocupa els seus pensaments, doncs és conscient del bé que està fent sant Josep en el Mont-Royal: «No sap pas vostè allò que el Senyor està fent a l'Oratori —diu al seu superior. Quanta desgràcia hi ha en el món!... Vaig ser cridat per veure-ho... Si les persones estimessin el Senyor, no pecarien mai, i tot seria perfecte si estimessin el Senyor com Ell les estima». El dimecres 6 de gener de 1937, entrega la seva ànima a Déu i entra a la veritable vida. La notícia es difon ràpidament per Canadà i Amèrica, arribant d'arreu testimonis de simpatia. Aquell humil fra Andreu coneix un veritable triomf, pàl·lid reflex, no obstant de la seva glòria al Cel, on, al costat de sant Josep, intercedeix poderosament per l'Església i per a cadascun dels fidels. Doncs sant Josep és realment el "Protector de la Santa Església". «Resulta lògic i necessari —deia sant Joan Pau II el 19 de març de 1993— que aquell a qui el Pare etern confia el seu Fill, abasti igualment la seva protecció sobre el Cos de Crist, que —segons els ensenyaments de l'apòstol Pau— és l'Església. Avui en dia, la comunitat dels creients disseminada per tot el món posa la seva confiança en sant Josep i encomana al seu poderós patrocini les seves necessitats en el difícil moment actual de la història».

En aquest any dedicat a sant Josep, aprenem d'ell i de sant Andreu l'amor per l'oració. «La confiança de fra Andreu en el poder de l'oració no és pas una de les indicacions més valorades per als homes i les dones del nostre temps, que intenten resoldre els seus problemes sense tenir en compte a Déu?» —preguntava el sant Papa quan va tenir lloc la beatificació de fra Andreu. Que sant Andreu obtingui doncs per a nosaltres la gràcia de resar amb amor i confiança tots els dies de la nostra vida!

*+ fr. Jean Bernot, l'Abat
i els monjos de l'Abadia*

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN: FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC: PSSTFRPPDIJ, titular: Abbaye Saint Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Jean-Bernard Bories - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>